

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 25
apríl 2015
cena 0,90 EUR

4

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Komunizmus mu ukradol ideály

NÁŠ ROZHOVOR

RNDr. František Kalafut, CSc. sa narodil do rodiny lesníka. Žili v horárni v Belianskych Tatrách – v Tatranskej Kotline. Často ich navštevoval kňaz salezián don Žilka. Jedného dňa oslovil mladého Františka, či by nechcel vstúpiť k nim do rehole. Od detstva bol totiž záhumčivý a jeho ideálom bolo zasvätiť život Pánu Bohu a mládeži. V roku 1946 prestúpil z Gymnázia v Kežmarku do Výchovného ústavu saleziánov v Šaštíne. V školskom roku 1947/48 absolvoval v Hronskom Beňadiku saleziánsky noviciát a pokračoval v príprave na kňazské povolanie štúdiom kresťanskej pedagogiky v Hodoch pri Galante. No osudná noc z 13. na 14. apríla 1950 mu ukradla ideály.

Ako si spomínate na túto noc?

Korejskí študenti s vychovávateľom Františkom Kalafutom.

Foto archív

Sústredili nás do ústavu v Šaštíne a o 10 dní previezli do kláštora redemptoristov v Podolinci. Po dvoch mesiacoch mladších klerikov premiestnili na „preškolenie“ do Kostolnej pri Trenčíne a následne nás poslali stavať Púchovskú priehradu. Všetomžne nás presviedčali, aby sme

vstúpili do štátneho teologického seminára v Bratislave. No na radu predstavených nikto z nás na tieto výzvy nereagoval. Riadili sme sa heslom rehole: chudoba, čistota, poslušnosť.

Ibaže rozhodli ste sa študovať na Prírodovedeckej fakulte UK. Prečo? Pokračovanie na 10. strane

V čísle

Arpád Tarnóczy
Život je láska a láska je obeť 2
Eva Zelenayová
Kto má záujem fašizovať Slovensko? 3

Výročné členské schôdze 4-5
Milan Jančovič
Za Slovensko obetoval život 6

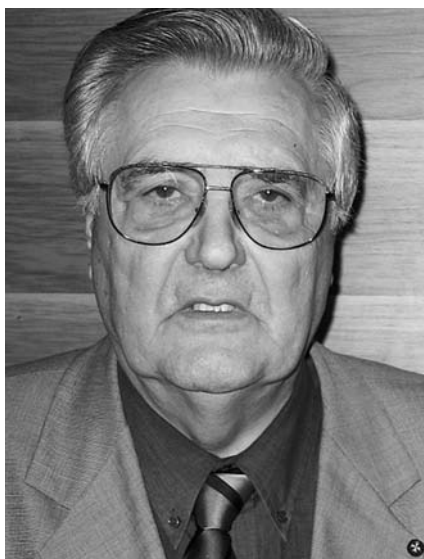
Vojtech Ottmar
Ťažko zarobené peniaze 7
Ján Litecký Šveda
„Fašistický“ slovník 8

Viliam Jablonický
O slovenčine, osobnostiach a udalostiach 9
Vladimír Kolada
Verili, že po tme raz príde svetlo 12-13

Život je láska a láska je obeť

V každom mojom príhovore som sa snažil „niečo odkázať“. Bolel ma a bolí slabý záujem Slovákov o veci verejné. Dnes, aspoň zatiaľ, máme možnosť ovplyvňovať naše súčasné dejiny. Bojím sa však, že tento stav dlho nevydrží. Bojovníci za liberálnu „demokraciu“ ovládajúci politickú scénu pracujú na globálnych slobodách, hlavne na tých, ktoré im dovoľujú zarábať a diktovať, čo je dobré a čo zlé. Prostredníctvom médií, kde majú absolútny vplyv, dokážu podľa potreby popraviť či vyrobiť predstaviteľov štátu. Je to smutné konštatovanie a aj preto by sme nemali čakať, že to niekto za nás zmení lebo sme slabí. Spolu nie sme slabí a spolu môžeme rozhodnúť o tom, aby sa presadilo dobro prospešné pre slovenský národ, pre Slovensko.

Človek, ľudia, moji spoluväzni! Dovoľujem si vás osloviť týmto najvyšším možným titulom, pretože človek je stvorený na obraz Boha a je ozdobený výsostnými znakmi: rozumom, svedomím a zodpovednosťou. Žijeme však v čase, v ktorom je aj česť, pravda, zodpovednosť, svedomie a zapieranie dedičstva otcov globálnym tovarom. Poslanci parlamentu by mali byť elitou národa. No o akej cti či charaktere svedčí ich presúvanie sa zo strany do strany? Je predsa jasné, že boli zvolení za nejakú politickú stranu, za jej program. Oni však zradu povyšujú na vlastnú slobodu. Pritom všetko čo k tomu povedia, je výhovorkou primitívneho cigánstva! Počúvať parlamentnú rozpravu, v ktorej súťažia osobné urážky na úrovni pastierov sviň je degradáciou princípov triviálnej morálky. Sú vinní za tento morálny marazmus len poslanci? Áno, sú, ale ešte viac voliči. Mali by sme preto pri najbližších voľbách o tom

porozmýšľať. Pre nás, politických väzňov a našich spolutrpiacich, je to osudová povinnosť.

Žijeme v mieri a pri tom sa útočí, bojuje a ďalej zabíja. Očakávame, že všetci odhodia svojho Boha, pretože my, Európania, to robíme, resp. sme to už urobili? Islamisti to neurobia, pretože na nás vidia, kam to vedie. Naša kultúra sa rozpadáva, vymiera. Našimi nepriateľmi nie sú Arabi, ukrajinskí separatisti či Rusi a vôbec nikto, stačíme si sami, pretože si nevážíme zákon života. Zabudli sme, že život je láska a láska je obeť. Život bez nich nedáva zmysel a to je to, na čo môžeme zahynúť.

Tento svet potrebuje zmeny (ale nie organizované, ako v roku 1989). Ctiť a voliť by sme mali tvorcov. V súčasnosti prakticky nič nevytvárame. Našou jedinou cestou (Európy) je návrat k rozumu a dôsledné, vierohodné hlboko žité kresťanstvo. To, na ktorom vznikla európska kultúra.

Nemôžem mlčať a verím, že ani moji spoluväzni a tí, ktorých pokorovala totalita. Pred Bohom a mŕtvymi predkami. Nebojme sa povedať, že

som beloch, že uznávam odlišnosť ľudských rás a ľudskú dôstojnosť všetkých, ale odmietam očernieť či ožltnúť a zmeniť proporcie a farbu svojich očí. Som muž, ktorý môže (mohol) splodiť dieťa, ale nemôže ho porodiť. A preto trvám na tradičnej rodine, lebo je základom spoločnosti a zárukou výchovy detí. Trvám na tom, že muž a žena sú odlišní v stavbe tela i v biologickej funkcii. Že žena je slabšia a vzácnejšia než muž, ktorý ju má chrániť, milovať a vážiť si ju.

Pokiaľ som zdravý, budem pomáhať chorým, ale odmietam fňukanie slabochov, ktorí sa na chorobu len vyhovávajú. Som zároveň bohatý i chudobný. Na svoj chlieb som si zarábal a mám ho dosť, aby som sa oň podelil, ale odmietam živiť leňochov. Mám omnoho menej ako skutočne majetní. Nezavídam im a tešilo by ma, keby svoj majetok užívali rozumne.

Som Európan, pretože som Slovak. Môj materinský jazyk je slovenčina, vyrástol som na Slovensku a beriem vážne biedu i slávu svojho národa. Odmietam sa rozplynúť v bezduchej uniformite konzumnej multikultúry.

Som človek vďačný za svoje človečenstvo a hrdý na svoju tvár.

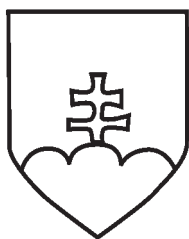
Som človek, pretože mám svedomie a nesiem zodpovednosť. Som človek a ako človek chcem tiež zomrieť.

Verím, že mnohí, ak nie všetci, nájdete sa v obsahu môjho príhovoru. Bol by som šťastný, keby to tak bolo a keby to tak pochopilo aj naše potomstvo! Mali by sme predsa zanechať posolstvo, že sme chceli dobro, že sme boli veriaci a že sme pracovali a obetovali sa pre budúcnosť Slovenska a jeho občanov.

Arpád Tarnóczy

PV ZPKO

=X==X==X=

Upozornenie

Vzhľadom na určité nepresné informácie, ktoré odznali na niektorých výročných schôdzach o spájaní našej organizácie s KPVS, upozorňujeme na Svedectvo č. 3. V ňom na siedmej strane je uverejnený zápis zo spoločného stretnutia zástupcov PV ZPKO a KPVS. Z neho vyplýva, že spájanie oboch organizácií zatiaľ nie je témou dňa, ale na druhej strane zástupcovia obidvoch organizácií hľadajú cesty, ako napraviť súčasný stav.

O všetkých aktivitách v tejto oblasti, či o akýchkoľvek zmenách postojov vás vždy budeme okamžite informovať na stránkach Svedectva.

Predsedníctvo PV ZPKO

Kto má záujem fašizovať Slovensko?

Politickí väzni komunistického režimu už zo svojej podstaty sú konzervatívneho a kresťanského zmysla. Nedávno internetový portál postoy.sk zorganizoval panelovú diskusiu na tému, prečo na Slovensku chýbajú konzervatívne médiá. Prečo? To by mohlo zaujímať predovšetkým obeť komunistického režimu. Ak by to totiž bola pravda, tak predovšetkým ich názorové spektrum nemá zastúpenie v médiách.

Pravda, organizátorov nevelmi zaujímali okrajové médiá, kam patrí aj naše Svedectvo, ktoré zaujíma konzervatívne stanoviská. Im išlo o mienkotvorné, hlavnoprúdové médiá. Za také možno považovať denníky a týždenníky s vysokou dostupnosťou na mediálnom trhu. Ide predovšetkým o denníky Pravda, Sme, Hospodárske noviny a týždenník .týždeň či mesačník Extra plus. Okrem Extra plus všetky ostatné možno charakterizovať ako liberálne. Prečo? Lebo nesledujú líniu kresťanskú ani národno-štátnu, čím sa vyznačujú konzervatívne médiá. Dokonca diskutéri označili weby s kresťanskou a konzervatívnou líniou za pofiderné a obskúrne. Neprekvapuje to, lebo o absencii konzervatívnych médií diskutovali zástupcovia práve liberálnych médií - Sme, Denníka N a týždenníka .týždeň. Samozrejme, že sa prítomní nič nedozvedeli o príči-

nách tohto stavu, veď akoby aj, keď sú výsledkom činnosti novinárov aj z dnešných liberálnych médií.

Je zaujímavé, že od roku 1989 neprekážal tento stav pravicovým stranám, ktoré sa väčšinou považujú za konzervatívne. Skôr naopak, pomohli „vyčistiť“ mediálny priestor od konzervatívnych novinárov aj médií.

SLOVO SVEDECTVA

V koho záujme? Pravdepodobne finančného kapitálu, ktorému sú akékoľvek hodnoty, okrem hodnoty peňazí, cudzie. Situáciu využili autori Charty 2015 - Antifašistickej charty Slovenska. Putuje po internete z adresy na adresu s cieľom získať pre ňu podporu. V úvode charty sa hovorí, že je deklaráciou „hlavných cieľov a princípov, činnosti protifašistického hnutia na Slovensku, zameraných proti rasizmu, xenofóbii, radikálnemu nacionalizmu, národnostnej neznášanlivosti, náboženskej nenávisti, proti fašizmu a novodobému nacizmu“. Charta sa ani slovom nezmieňuje o totalite komunistického režimu, ktorý evidentne popieral ľudské práva. Nevyhnutne sa vnučuje otázka, s akým zámerom vznikala táto charta Slovenska? Už svojím názvom vzbudzuje dojem, že na Slovensku sa rozmáha fašizmus. A dokazuje to tvrdením, že „kapitalizmus prerástol do úplne novej formy svojho posledného štádia globálnej imperialistickej oligarchickej moci, ktorá si osvojuje právo ovládať tento

svet a aj rozhodovať o tom, kto má, alebo nemá právo na život“. S tým sa nedá nesúhlasiť, ibaže ide o prejav úzkej skupiny ľudí ovládajúcich spoločnosť, nie naopak. Charta definuje novodobý fašizmus ako „vedome odopieranie práva na život a siahnutie na život; akékoľvek vedomé odopieranie práva na dôstojný život; akékoľvek vedomé obmedzovanie práva na dôstojný život“. Rovnako sa však dá charakterizovať komunizmus. Prečo sa ten nedostal na pranier? Prečo sa má zabudnúť na teror komunistického režimu?

Charta 2015 - Antifašistická charta Slovenska nedáva odpoveď na tieto otázky. Na Slovensku máme demokratický režim, v ktorom sa udomácnil kapitalistický systém. Ten sám o sebe je nemorálny, lebo je založený na chamtivosti. A je iróniou, ako liberálni demokrati sa usilujú odvrátiť pozornosť od tohto jeho fundamentálneho nedostatku bojom proti korupcii či klientelizmu, keď vieme, že bez nich by systém skolaboval. Antifašistická charta nesie znaky slovenských antifašistov, ktorí vyše 40 rokov tolerovali komunistický totalitný režim. Ale bez odmietnutia akejkoľvek totality si nemôže spoločnosť hovoriť, že je demokratická. Situácia v médiách, z ktorých sa takmer úplne vytratili konzervatívne, iba dokresľuje diskrimináciu nezabudnuteľnej časti spoločnosti.

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Nitrančanov pozdravil primátor mesta

Rokovanie členov Regionálnej organizácie PV ZPKO v Nitre prišiel pozdraviť primátor mesta Jozef Dvonč i viceprimátor Ján Vančo. Primátor ubezpečil členov organizácie, že aj v budúcom období bude nápomocný pri aktivitách politických väzňov a vyjadril presvedčenie, že za politický názor by nemal byť nikto prenasledovaný. Predsedníčka RO PV ZPKO Alžbeta Loudová sa poďakovala za podporu vedeniu mesta, ktorá je pre život organizácie nepostrádateľná.

V správe o činnosti odznelo, že

k členskej základni pribudli šiesti členovia. Že chýbajú finančné prostriedky na činnosť no aj napriek tomu organizácia nezabúda na svojich imobilných členov. Organizuje pietne spomienky, návštevy chorých či spoločné posedenia pri rozličných príležitostiach. Na schôdzi rozhodli o delegátoch XII. snemu i o návrhoch na funkcionárov PV ZPKO. Za predsedu navrhli Jána Liteckého Šveda, za podpredsedu Rafaela Rafaja. Predsedníčkou v Nitre aj na nasledujúce obdobie bola zvolená Alžbeta Loudová.

V diskusii vyjadrili nespokojnosť s tým, že na výročnú schôdzu do Nitry nezavítá nikto z Predsedníctva PV ZPKO. A ďalej sa účastníci schôdze venovali aktuálnym spoločensko-politickým otázkam.

Výročnú členskú schôdzu politických väzňov v Nitre zaznamenali aj mestské noviny ECHO. Zástupca primátora Ján Vančo sa v nich dokonca vyjadril k časopisu Svedectvo, ktorého je pravidelným čitateľom. Ocenil jeho obsah, najmä autentické dokumenty z minulosti. (al)

V Skalici aj o zlúčení s KPVS

Výročná členská schôdza pobočky PV ZPKO v Skalici sa uskutočnila 25. februára. Schôdzu otvorila a viedla predsedníčka pobočky Bernardina Sprušanská. Ospravedlnila neúčast viacerých členov kvôli chrípkovej epidémii i neúčast predsedu regionálnej organizácie Vojtecha Ottmara pre zdravotné problémy.

Schôdza pokračovala podľa schváleného programu. Správu o činnosti prečítala B. Sprušanská. Zo správy o hospodárení vyplynulo, že organizácia má zostatok na účte 126 eur. Na celoslovenský snem boli navrhnuté i zvolené Bernardina Sprušanská a Anna Mária Pardubská.

V diskusii sa hovorilo predovšetkým o situácii v organizácii PV ZPKO, o novom predplatnom za mesačník Svedectvo i o členských známkach. Už počas schôdze si jej účastníci vyrovnali svoje členské príspevky. V diskusii odznela aj informácia, že predseda KPVS Anton Srholec nemá nič proti zlúčeniu oboch organizácií. Predsedníčka pobočky prečítala záznamy zo zasadnutia Predsedníctva PV ZPKO aj

Chrípkovou epidémiou poznačená účasť na výročnej členskej schôdzi v Skalici.

Foto archív

uznesenie z Republikovej rady PV ZPKO v Žiline. Prítomní sa uzniesli na konaní ďalšej schôdze, ktorá sa uskutoční po Veľkej noci. Termín upresnia. (amp)

V Bratislave prijali nových členov

Výročná členská schôdza bratislavskej pobočky PV ZPKO sa uskutočnila 17. marca. Jej predseda Ján Litecký Šveda privítal piatich nových členov, ktorí, ako zdôraznil, nikdy neboli členmi KSS ani spolupracovníkmi ŠtB a neboli ani v iných komunistických štruktúrach.

Po schválení programu prečítal správu o činnosti, pričom sa zamerával najmä na situáciu s pamätníkom na cintoríne vo Vrakuni, na ktorom, podľa Jána Budaja boli urobené nevyhnutné opravy. Tiež sa mu poďakoval za presadenie voľných električienok, na ktoré

majú nárok politickí väzni a ich priami rodinní príslušníci. Predseda Ján Litecký Šveda a Ján Košiar oboznámili poslankyňu NR SR Vieru Tomanovú (Smer-SD) s návrhom zákona o politických väzňoch, ktorý by postavil odbojárov proti komunistickému režimu na roveň s protifašistickými bojovníkmi a žiadali ju o podporu medzi poslancami. Správa ďalej obsahovala informáciu o spolupráci PV ZPKO a KPVS, o situácii v ÚPN aj o stave pripravovanej publikácie o politických väzňoch, ktorej autorom je Róbert Letz.

V diskusii Ján Košiar, člen komisie

pre novelizáciu stanov, informoval o podstatných zmenách, ktoré má schváliť nastávajúci snem v Žiline. Rafael Rafaj tiež informoval o lobingu v tejto veci u iného poslanca Smeru.

Uznesením bol prijatý návrh stanov PV ZPKO, ktorý pripravila komisia PV ZPKO. Boli prijatí noví členovia, schválení delegáti snemu a navrhnutí kandidáti na funkcie: Ján Litecký Šveda – predseda PV ZPKO, Rafael Rafaj – podpredseda PV ZPKO, Marián Šuman – predseda revíznej komisie a Peter Svoreň – člen revíznej komisie.

(jk)

Nechcú zmeny v predsedníctve

Na výročnej členskej schôdzi v pobočke PV ZPKO v Žiari nad Hronom sa zaoberali aj zápisnicami z Predsedníctva PV ZPKO zo dňa 21. januára 2015 a z 18. februára 2015. Žiarska pobočka sa ohradila voči záznamu zo dňa 21. januára 2015 a účastníci výročnej členskej schôdze potvrdili súčasný stav vo vedení organizácie. Predsedníčka pobočky Margita Zimanová oboznámila prítomných so správou o činnosti

a podotkla, že v tomto roku ušetrili finančné prostriedky, čo však viedlo ku konštatovaniu, že keby ich bolo viac, dalo by sa aj viac urobiť.

V diskusii zakladajúci člen organizácie politických väzňov v regióne Ing. Július Homola hovoril, že počiatočná ústupčivosť politických väzňov bola na škodu veci. Súdnictvo nie je spravodlivé, ale „my nič v tomto neurobíme“, konštatoval. Ozvala sa pani Klemento-

vá, ktorá si myslí, že každý, kto je na vedúcom mieste kradne. Pán Skladan odporúčal čítať Slovenské národné noviny a pani Bajčíková vyslovila požiadavku na kúpele aj pre rodinných príslušníkov politických väzňov. Rovnaké problémy s financiami pociťuje Regionálna organizácia PV ZPKO v Banskej Bystrici, konštatovala jej predsedníčka pani Halková.

(mz)

HAZNAMENALI SME

■ **MICHALOVCE** - Výročná členská schôdza pobočky PV ZPKO v Michalovciach sa uskutočnila 20. marca. Jej účastníci potvrdili vo funkciách doterajšie vedenie organizácie na čele s predsedom Ing. Miroslavom Plecníkom. Zobrali na vedomie správu o činnosti za rok 2014, správu o hospodárení za rok 2014 i plán činnosti na rok 2015. Delegátom XII. snemu odporúčajú na funkciu predsedu PV ZPKO Jána Liteckého Švedu. Do čela košickej regionálnej organizácie potvrdili doterajšieho predsedu Štefana Nováka a za hospodára Jozefa Ištóka. Schválili aj delegátov na snem.

■ **RUŽOMBEROK** - Výročná členská schôdza pobočky PV ZPKO v Ružomberku sa uskutočnila 15. februára. Boli potvrdení doterajší členovia výboru pobočky a nominovaní delegáti na snem, ktorému odporúčajú na funkciu budúceho vedenia organizácie Antona Malackého, Jána Liteckého Švedu a Rafaela Rafaja. Účastníci schôdze zvolili tiež delegátov snemu.

■ **LUČENEC** - V Lučenci sa výročná členská schôdza pobočky PV ZPKO uskutočnila 21. februára s 56 percentnou účasťou členskej základne. Schôdza pokračovala podľa schváleného programu. Jej účastníci jednomyselne potvrdili vo funkciách doterajšie vedenie pobočky a zvolili delegátov snemu.

■ **BANSKÁ BYSTRICA** - Výročná členská schôdza Regionálnej organizácie PV ZPKO v Banskej Bystrici sa uskutočnila 18. marca. Vzhľadom k tomu, že predsedníčka organizácie

Skalické funkcionárky Bernardina Sprušanská a Anna Mária Pardubská pred začiatkom výročnej schôdze.

Foto archív

Jelena Boboková sa vzdala funkcie, na schôdzi zvolili nový výbor. Predsedníčkou sa stala Helena Halková, hospodárkou Anna Benčatová. Správu o činnosti predniesla Helena Halková. Na schôdzi schválili delegátov snemu a kandidátov do vedenia PV ZPKO. Na funkciu predsedu bol navrhnutý Ján Litecký Šveda a na funkciu podpredsedu Rafael Rafaj. V diskusii sa o.i. zaoberali myšlienkou zjednotenia organizácií politických väzňov a v uznesení nechýbal záväzok urobiť tradíciu z novembrových sv. omší konaných za politických väzňov Slovenska.

■ **BRATISLAVA – okolie** – Správu o činnosti pripravil predseda Anton Malacký, ktorá obsahovala informáciu aj o tom, že mimoriadny snem sa nekonal kvôli nesúhlasu funkcionárov regionálnych organizácií. Ďalej prítomným povedal, že spojenie organizácií politických väzňov pod gesciou ÚPN nevyšlo, že rekonštrukcia pamätníka na bratislavskom cintoríne Vrakúňa je

v nedohľadne. Ale kniha o politických väzňoch od autora Róberta Letza má byť hotová v apríli tohto roku. K účastníkom schôdze sa prihovril aj zástupca primátora mesta Pezinok Ing. Ján Čech. Na schôdzi boli zvolení delegáti snemu, potvrdení funkcionári pobočky a navrhnutí kandidáti na funkcie: za predsedu bratislavskej regionálnej organizácie a do Predsedníctva PV ZPKO Anton Malacký.

■ **ČADCA** - Výročná členská schôdza pobočky PV ZPKO v Čadci sa konala 18. marca. Schôdzu otvorila a viedla predsedníčka organizácie Veronika Gregorová. Za predsedníčku nového výboru bola zvolená Veronika Gregorová. Zvolení boli aj delegáti snemu a Ján Litecký Šveda navrhnutý do funkcie predsedu PV ZPKO. Predsedníčka konštatovala, že členská základňa pobočky nie je konsolidovaná. V diskusii zaznelo, že odškodnené by mali byť aj deti politických väzňov, lebo tiež boli ukrivdené.

Za Slovensko obetoval život

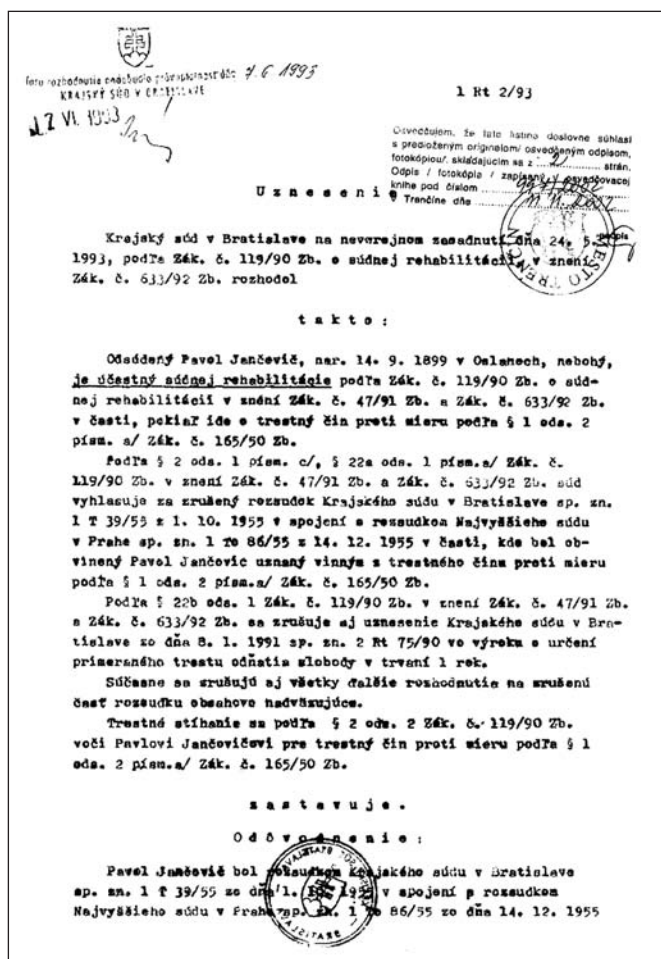
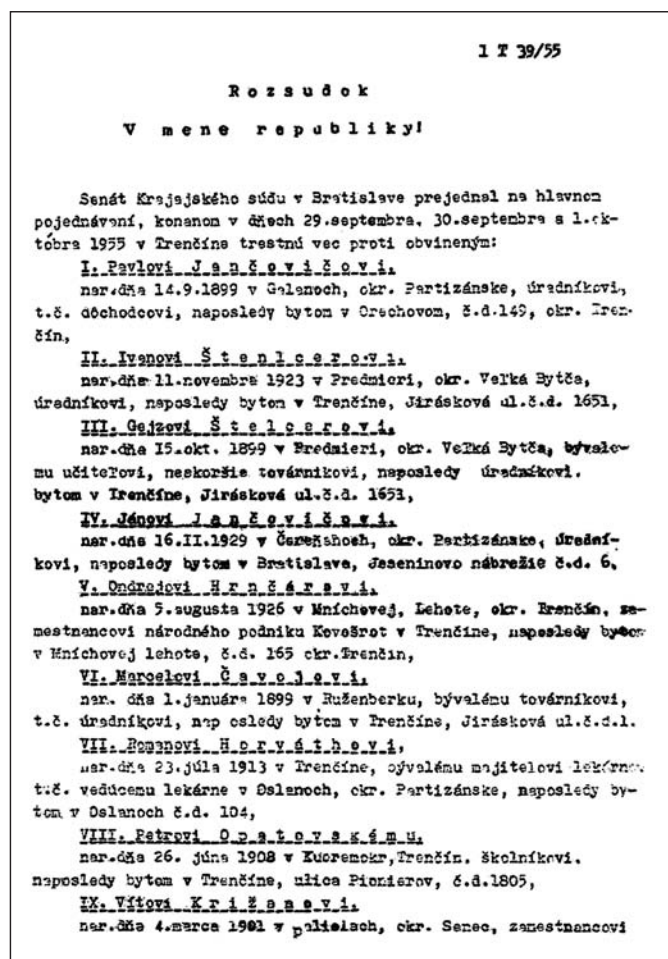
Chcem sa úprimne poďakovať za uverejnenie spomienok zo života môjho otca. Vďačím Pánu Bohu, že som sa toho dožil ako posledný žijúci syn vo veku 79 rokov. Cením si to tým viac, že to vyšlo v marcovom čísle, keďže k marcu sa viažu dve uväznenia môjho otca a to v roku 1945 a 1955 a zároveň v marci si pripomíname výročie vyhlásenia Slovenského štátu, pre ktorého obnovu bojoval a obetoval zaň vlastný život.

Som rád, že v roku 1991 som mohol s rodinou navštíviť nemecký Altötting, kláštor a izbu kde prežíval posledné chvíle života pred jeho odvečením a umčením prezident - mučeník Jozef Tiso. A že som

sa mohol zapísať do knihy návštev. Verím, že mladá generácia sa dožije skutočnej pravdy aj o tejto etape našich dejín.

Som rád, že aj cestou Svedectva sa moji synovia a vnúčatá dozvedia pravdu o dedkovi a pradedkovi, ktorého nepoznali, vrátane mojej manželky, s ktorou žijem už 56 rokov s Božou pomocou v šťastnom manželstve. Rozsudok súdu je ukážkou toho, ako sa za komunistického režimu súdilo a vynášali sa vysoké tresty, ktoré neskôr boli zrušené. Preto pokladám aj smrť otca za zbytočnú. Pravda, po neslýchanom mučení bola jeho vykúpením.

Milan Jančovič, Trenčín

Vojtech Ottmar

Ťažko zarobené peniaze

Vojtech Ottmar v rozhovore so šéfredaktorkou Svedectva Evou Zelenayovou na 11. sneme PV ZPKO v roku 2013. Netušili sme, že pre Vojtecha Ottmara bude posledným.

Foto Vlastimil Morávek

Povinnosťou každého moslima, ktorý vyznáva proroka Mohameda, je aspoň raz za život vykonať púť do Mekky. Počas celej tejto púti preberá v prstoch modlitebné korálky navlečené na šnúrke a pri každej guľičke vyslovuje jedno z mien, ktorými je pomenovaný ich boh. Keď príde do Mekky, slávnostne vystúpi na skalú pri mori a šnúрку s guľičkami hodí do mora.

Málo komu by napadlo, že tieto šnúrky s guľičkami vyrábali politickí väzni v Leopoldove. Robili to pre podnik Železnobrodské sklo, ktorý ich potom vyvážal do krajín, kde prevládalo moslimské náboženstvo. Arabské krajiny potom vyplácali Železnobrodskému podniku za každý kus tri americké doláre.

Navliekanie guľičiek bola práca, ktorá veľmi namáhala oči, ale politickí väzni robili zdraviu škodlivé práce aj v Ilave, Jáchymove či v iných väzniciach. Vtedajším vládnym činiteľom však na zdraví politických väzňov nezáležalo. Skôr naopak.

Aj ja som v Ilave cínoval bužírky

do televízorov v roztavenom cíne a potom som ich umýval v trichlóre, takže škodlivých výparov som sa nadýchal viac než dosť. Za túto prácu som dostával rovnako ako ostatní politickí väzni 90 až 120 korún. Tieto peniaze sme však nedostávali v československých korunách, ale vo väzenských poukážkach. Vraj preto, že ak by sme sa pokúsili o útek, ktorý by sa nám vydaril, tam vonku na slobode by sme si za tieto ústavné poukážky nemohli kúpiť jedlo, šaty či lístok na vlak. Mojej manželke, s ktorou sme mali tri deti, posielali

z väzenia 500 korún a ostatné peniaze z môjho zárobku si ponechala väznica za tú trochu úbohej stravy a ubytovanie. Ústavné poukážky boli rovnaké v celej republike, ale v ich dolnej časti bola pečiatka s názvom väznice, v ktorej platili.

V roku 1986 k nám z Leopoldova preložili politických väzňov, ktorí si mali zvyšok trestu odpracovať v Ilave. Zo sebou si doniesli aj tu trochu peňazí v ústavných poukážkach. Ale chyba lávky. Socialistické zriadenie na nich urobilo podraz podobný tomu, ktorý urobili na československých občanoch pri mene peňazí. Ich poukážky mali v pečiatke Leopoldov a platili iba v leopoldovskej väznici, ale nie v Ilave. Po počiatočnom rozčarovaní sa však naši väzni vynasli lebo v ilavskom väzení bol zatvorený človek, ktorý tam bol za falšovanie úradných dokladov. Za dohodnutý poplatok im zo zemiaku vyrobil pečiatku s nápisom Ilava. Názov bol trochu väčší, ako ten na originálnych poukážkach, lebo musel prekryť názov dlhší ako názov Ilava. Predavačka vo väzenskom bufete ani kompetentní dozorcovia si to však nevšimli a tak si títo väzni mohli za prepečiatkované poukážky nakúpiť tabak, papieriky a občas aj nejakú tú sladkosť.

Medzi politickými väzňami neboli našťastie žiadni udavači a tak zostala celá záležitosť utajená iba medzi nami.

P.S.

Príhodu, ktorú ste práve dočítali, mi poslal Vojtech Ottmar 11. februára tohto roku. V závere listu napísal: „**Prednedávnom som sa vrátil z nemocnice, ale zdravotne som na tom nedobre, ale to Ti porozprávam niekedy inokedy.**“

Inokedy už nebude. Vojtech Ottmar zomrel 26. marca. Vynikal skvelým rozprávačským talentom. Napísal niekoľko kníh. Vojtech Ottmar nebol obyčajný rozprávač. V jeho príbehoch nikdy nechýbala iskra prekvapenia a humoru. Aj keď išlo o život. Svojim spolurodákom zanechal originálne príbehy písané optikou láskavého človeka hľadajúceho pravdu. Veril v ňu. Mal rád ľudí a ľudia jeho. Bude nám veľmi chýbať.

Eva Zelenayová

„Fašistický“ slovník

Pre človeka, ktorý aspoň trochu rozlišuje významy slov, či nebudaj si potrpí na presnosť, musí byť sledovanie našich postkomunistických masmédií úplnou tortúrou. V tomto nechutnom smogu propagandisticky pomotaných výrazov a vychýlených slov patrí jedna z čelných priečok slovu fašizmus. Keď ho počujem hneď viem, že niekomu dochádzajú argumenty alebo sa silou–mocou snaží udržať pri živote komunistický slovník. Veď zadnými dverami sa postupne vráti aj všetko ostatné...

Keď sme sa v roku 1989 neporátali s komunizmom, je len prirodzené, že sme to nedokázali ani s boľševickými médiami, ktoré sa chytrácky prekrstili na „demokratické“, vrátane Pravdy. Hoci slovná zásoba a maniere im zostali tie isté. U starých leninských boľševikov rovnako ako u ich liberálno–boľševických dietok. Najmä keď ich niečo trochu vystraší či nejde presne podľa scenára neokominterny, ako bolo nedávne referendum. Takže sme tu opäť mali priam záplavu „fašizujúcich“ tendencií katolicizmu, „očividné“ prieniky „fašizmu a homofóbie“, a jeden súdruženko sa až tak odviazal, že už aj uznanie akejkoľvek tradície označil ako „ur-fašizmus“. Prirodzene, že ľavičiarom tradícia prekáža, pretože to je ešte jedna z mála vecí, ktoré nám zostali.

To, kedy komunisti začali slovom fašizmus označovať všetko absolútne zlé, vieme pomerne presne. Bolo to na XI. plenárnom zasadnutí EKI (Exekutíva Kominterny) v marci – apríli v roku 1931. Týmto slovom jednoducho pomenovali všetko, čo bolo proti komunizmu. Komunisti vnímali fašizmus jednoducho ako najväčšiu konkurenciu, ktorú za každú cenu treba odstrániť, alebo aspoň dehonestovať. A tak všetko, čo komunistom nevyhovovalo a konkurovalo pri dobytí celého sveta, sa jednoducho nazvalo fašistické a opakovalo sa donekonečna, ako taká mantra. Zosmolili si aj nejakú definíciu, nezmyselnú ako väčšina komunistických hesiel, kde fašizmus označili za najvyššie štádium imperializmu, „diktatúru najreakčnejších, najšovinistickejších a najimperialistickejších živlov finančného kapitálu.“ A tak sme mali odrazu fašizmus nielen v Taliansku či v Nemecku, ale aj v neposlušnom Poľsku, Grécku, Francúzsku a úplne samozrejme aj v pobaltských štátoch. Prirodzene, že pre zločineckú partiu komunistov, ktorá nám tu predviedla svoj teror, bol Slovenský štát „absolútne“ fašistický. A už len ako perličku pripomeniem, že pre Stalina aj trockizmus bol fašistický. Ako vidíme, slovo „fašizmus“ sa neberie historicky, či nebudaj politicky, ale výlučne ako komunistické pomenovanie všetkého zla na svete.

Nebudem sa púšťať do histórie, postačí spomenúť základný dátum, kedy sa začal používať tento pojem,

23. marec 1919, keď v Taliansku vznikli „Fasci di Combattimento“. Na rozdiel od komunizmu fašizmus nikdy nemal svoje „zakladajúce posvätné“ knihy, nijakú medzinárodnú centrálu, ale v každej zemi, kde zapustil väčšie či menšie korene, mal svoje osobité formy. Sú však určité základné črty, ktoré nám dovoľia povedať, či je použitie tohto názvu namieste, alebo ide len o komunistickú propagandu. Tieto základné prvky veľmi dobre zhrnul nemecký politický filozof Karlheinz Weißmann. Podľa neho slovo fašizmus môžeme použiť na: politické hnutie, ktorého cieľom je úplná integrácia spoločnosti, ohrozenej dezintegráciou (preto sú historické fašizmy nacionalistické; ich nacionalizmus je kombinovaný so socialistickými ideami); autoritatívne konanie (vodcovský princíp, poslušnosť), fašizmus

oceňuje násilie ako prostriedok; zodpovedajúci politický štýl (koncentrácia, militarizácia), svetonázor je idealistický a voluntaristický; ak v mene svojho hlavného cieľa potiera každú ideológiu a spoločenstvá, ktoré môžu narúšať integritu národa; ak vzniká v určitej „intelektuálnej klíme“, ktorá bola poznačená rôznorodými prvkami európskej politiky, náboženstva a estetiky; ak je moderný v tom zmysle, v akom mohol vzniknúť

nárok na „totalitu“ len na pozadí výdobytkov modernej doby; nejde nikdy dozadu, za cieľ má „nového človeka“ a „nový poriadok“.

Podľa autentického pravicového filozofa Julia Evolu je fašizmus iba variant demokratického masového hnutia, ktoré od roku 1789 viedlo Európu k úpadku.

Apropos, oceňovanie „násilia“ ako prostriedku. Myslím si, že toto používajú všetky režimy, pretože napríklad bitku, ktorú bez príčiny schytali Kotlebovci na pokojnej demonštrácii v Modre by sme tiež mohli označiť ako rýdzo „fašistickú“. Nehovoriac už o násilníckych skupinkách s komickým názvom Antifa, ktorí sa správajú presne tak ako Hitlerove SA. Akurát že to robia v službách veľkokapitálu, pre ktorý je každý nacionalizmus hlavným nepriateľom. To, že sa fašizmus spája jednoznačne s antisemitizmom a holokaustom, je len dôsledok Hitlerovho šíleného rozhodnutia z tretieho roku vojny (1942) vykynožiť európskych židov, no nepatrí to k jeho podstate. Rasizmus, aspoň spočiatku, nepatrí k fašistickým prostriedkom. Takže: fašizmus je jednoducho určitá forma európskej medzivojnovej politiky a v umiernených formách (Španielsko, Portugalsko) aj povojnovej, ktorá sa snažila spájať „ľavé“ a „pravé“ prvky a takto nájsť odpoveď na krízu kapitalizmu. Keďže nedokázala prejsť od výnimočného stavu na normálny režim, skončila ako slepá ulička. Iba komunisti z tohto pojmu spravili mýtické slovo, bez skutočného obsahu.

Ján Litecký Šveda

O slovenčine, osobnostiach a udalostiach

K napísaniu tohto textu ma podnietil prekvapujúci marcový objav. Našiel som ho v rubrike Ľudia a udalosti publikovanej v Novinkách z radnice – Život a kultúra Trnavy.

Mesačník, ku ktorému sa pravidelne dostávam, považujem za jeden z najporozuhodnejších regionálnych kultúrno-informatívnych časopisov, ktoré momentálne v SR vychádzajú a aké poznám. Povedzme popri vlastivednom časopise Záhorie, vyhlásenom v roku 2011 za najlepšie regionálny titul rátam k nim aj informačný magazín Bratislavy, ktorý ma informuje o podstatnom dennodennom kultúrnom dianí v hlavnom meste, navyše na prvých tridsiatich stranách aj s vecnou publicistikou. Nevylučujem a dúfam, že obdobné a skutočne kultúrne médiá existujú aj v ďalších mestách.

Spred viacerých rokov sa mi vybavuje napríklad časopis o Nitre. V tomto meste vytrvali vo vydávaní aj skutočne skvele a intelektuálne náročnej ročenke obnovenej na zlome 3. tisícročia profesorom Andrejom Červeňákom. Pomenovaná bola po ešte rovnomennom almanachu Nitra, kde prvýkrát ucelene knižne roku 1844 obhájil zrod modernej štúrovskej slovenčiny Jozef Miloslav Hurban. Smutné je, že súčasný Almanach nevidíte ani v serióznejších a väčších kníhkupectvách, hoci jeho dosah a význam je nesporný a minimálne celoslovenský...

V najstaršom kráľovskom meste Trnave však zašli ešte ďalej. K dátumu 21.3.1665, teda tohtoročnému 350. výročiu, a priradili mu skutočný kultúrno historický objav: **Ostrihomský kanonik Juraj Haško oznámil listom rektorovi Trnavskej univerzity, že ostrihomský arcibiskup ZAMETOL jeho návrh zriadiť v Trnave aj katedru slovenčiny.**

Zmienku o tomto akte som doposiaľ nenašiel nikde, ani na internete, ani v dejinách Trnavy, či Trnavskej univerzity. Priznávam však, že nepoznám ich až tak dôverne. Nenašiel som ju ani v staršom Svedectve dejín o slovenčine, jazykovedca Rudolfa Krajčoviča, ani v textoch najlepšieho znalca Trnavska, profesora Jozefa Šimončiča. Predpokladám, že redakcia ho mohla prevziať z niektorého archívneho bádania, práve pred rokom zomrelého historika Hadriána Radvániho.

Čo je však podstatné, spomenutý fakt, inštitucionálny zápas o presadenie slovenčiny posúva oveľa hlbšie do dejín, nielen pred štúrovcov a bernolákovcov, a odpovedá aj na otázku, ako je možné, že toľko znamenitých slovenských profesorov a vzdelancov na starej Trnavskej univerzite nepublikovalo popri latinčine, nemčine, maďarčine oveľa viac odborných kníh aj v dobovej slovenčine... Myslím, že je to náležitá otázka aj v Štúrovom roku.

Nepriamo som ju položil viacerým jazykovedcom a historikom slovenskej kultúry a dúfam, že sa čoskoro dočkáme aj náležitej odpovede. A podstatne ďalej posunieme naše znovuvynáranie sa z hlbšej minulosti aj v prípade zápasov o presadenie spisovnej či modernej slovenčiny. Pravda, nerátajúc rastislavovskú a cyrilo-metodskú etapu s nesmrteľným Proglasom – Predspevom, ktorý do súčasnej slovenčiny tlmočili už viacerí prekladatelia počnúc Viliamom Turčánym.

Iste prekvapuje, že tento, hoci aj nenaplnený, ale veľmi významný zámer zriadiť prvú katedru slovenčiny, nezaznamenávajú vedecké, univerzitné, či mediálne inštitúcie alebo neúplné encyklopédie. Predovšetkým verejnoprávny médiám takáto úloha vyplýva priamo zo zákona. Avšak aj v prípadoch oveľa známejších jubileí osobností a udalostí, ale aj významných

súčasníkov, ktorí spoluvytvárajú našu kultúrnu a národnú identitu, až na malé výnimky, ich neuveriteľne ignorujú a neodpustiteľne obchádzajú, aj keď neraz k nim majú aspoň staršie archívne programy. Mali by ich oprašovať a aktualizovať, alebo aspoň nenákladne k daným témam posadiť do diskusných kresiel najlepších našich znalcov. Pritom majú k dispozícii už aj vynikajúce informačné pomôcky, ktoré som nevtieravo, ale bezvýsledne podsúval napríklad redaktorom a manažmentu RTVS.

Z vlastných podnetov by mali zaplňať neraz bezhlavo koncipovaný a kultúrno-historicky vyprázdnený dennodenný program. K dispozícii je matičný Národný kalendár 2015, či výborný Mrvov a Lengeylovej Historický kalendár – Slovensko. Upozorniť však chcem aj na mimoriadne významnú a veľmi rozsiahlu encyklopedicky a popularizujúco koncipovanú sedemzväzkovú Slovenskú vlastivedu. Je vrcholným publicistickým a autorským výkonom Drahoša Machalu. Slovenskú vlastivedu zostavil so širokým okruhom spolupracovníkov, podobne ako kedysi Matej Bel. Podrobne zaznamenáva udalosti, osobnosti a pamätníky v každej našej obci i v meste v tisícach hesiel z každej súčasnej župy. V krajnej núdzi má každý redaktor, pedagóg, rodič aj vedec ako inšpiráciu a pomôcku aspoň internetový kalendár z Národného osvetového centra: www.nocka.sk/kalendaria/2015.

Tiež nie je v ňom všetko, ale cez jubilujúce osobnosti súčasnosti a minulosti snaží sa obsiahnuť stále aktuálnu ideu, ktorú už dávno vyslovil napríklad Vavrinec Čaplovič: „Vo dne i v noci uvažuj o pamiatkach otcov. Spytuj počiatky národa svojho. Pozoruj deje a pomníky zápiskov, lebo ohavnou vecou je chodiť po svojej vlasti ako cudzinec.“

Viliam Jablonický

Komunizmus mu ukradol ideály

Dokončenie z 1. strany

Lebo tam mi štát nevstupoval do súkromia. Mohol som študovať prírodné vedy a súčasne sme sa potajomky po večeroch a cez víkendy stretávali s niektorými našimi bývalými predstaviteľmi a študovali sme teologické disciplíny. No nemohli sme sa zbaviť pocitu, že sme sledovaní štátnou bezpečnosťou. Rok 1951 bol pre mnohých z nás rozhodujúci. Niektorí ušli do zahraničia, iní museli narukovať do PTP, ďalších zaistila ŠtB, takže sme žili vo veľkom napätí.

Napokon aj vy ste sa rozhodli emigrovať. Čo vás k tomu priviedlo?

Raz som cestoval z návštevy u rodičov v Tatrách, keď do kupé rýchlika v Liptovskom Mikuláši pristúpil salezián don Reves. Veľmi dobre som ho poznal, ale bol taký zmenený, že som ho sotva spoznal. Šušľalo sa o ňom, že je hlavným sprostredkovateľom našich klerikov do emigrácie. Vlak nebol plný, takže sme si našli súkromie na dôverný rozhovor. Spýtal sa ma, či sa chcem dostať do Talianska. Chcem, odpovedal som bez zaváhania. A on pokračoval v inštrukcii, čo mám robiť. Štvrtého decembra som mal večerným vlakom odcestovať z Trnavy do Borského Mikuláša, kde za staničnou budovou som mal stretnúť človeka, ktorému

Saleziánski klerici pri práci na výstavbe priehtady.

Foto archív

František Kalafut

poviem: Posiela ma don Magula. Tým istým vlakom mali cestovať ešte dvaja traja moji spolužiaci. Vo vlaku sme sa mali tváriť, že sa nepoznáme. Súčasne ma poveril úlohou, v novembri doručiť obálku na adresu v Spišskom Hrhove. V Žiline vystúpil a prikázal mi mlčať o našom stretnutí.

Úlohu ste splnili?

Áno, koncom novembra som list odovzdal na určenej adrese a cestou späť som sa zastavil u rodičov. Chcel som ich ešte naposledy vidieť, aj moju o dvanásť rokov mladšiu sestričku. Rodičov môj príchod prekvapil a ich záujemné tváre prezrádzali nepokoj. Neskôr na priváte v Bratislave som si všimol, že jeden z mojich spolubývajúcich spolužiakov sa z prednášok nevrátil. Ušiel. Stal sa misionárom v Južnej Amerike.

A vy?

Konečne nastal 4. december. Urobil som všetko podľa pokynov dona Revesa. Za železničnou stanicou v Borskom Mikuláši sme sa stretli piati spolužiaci a sprievodca. Bola jasná, mrazivá noc. Šli sme mlčky. Asi po dvoch hodinách cesty borovicovým lesom sme dorazili do neznámej osady. Ubytovali sme sa a prebdeli asi 24 hodín v spoločnosti ďalších asi desiatich osôb. Z reči vysvitlo, že sú to Moráviaci a Česi. Nasledujúcu noc, asi o 22.00 hod. sme sa vydali smerom k štátnej hranici. Pred nami išiel povoz ťahaný párom koní.

Na voze sa viezla naša batožina a mamička s polročným dieťaťom. Na ceste Bratislava - Kúty, pred prekročením štátnej hranice, povoz zastal. Rozobrali sme si batožinu a pokračovali v ceste. Voz sa vrátil späť. Veľmi opatrne sme kráčali ešte asi hodinu a postupovali cez ochranné hrádze k rieke Morave. K jej brehu sme dorazili okolo tretej ráno.

Tam sa začala zrejme rozhodujúca časť vášho útoku?

Určite. Dvaja prevádzkači nafúkali gumený čln a začali nás po štyroch prevážať na druhú stranu. Voda v rieke siahala takmer po okraj hrádze. Prúd bol prudký, voda ľadová. Na nás, klerikov, prišiel rad až nakoniec. Keďže prevádzkači vedeli, že nemajú už veľa času, všetkých piatich nás naložili do člna. Preťažený čln sa asi v strede rieky začal ponárať. Iba s pomocou Božou sa nám podarilo doplávať na druhý breh. Do nitky premočení a vystrašení sme začali dýchať vzduch slobody. Asi po hodine chôdze, okolo piatej ráno, sa v diaľke objavili svetielka pouličných lúčok rakúskej dediny. Napredovali sme pochytení za ruky, aby sme nestratili kontakt s prevádzkačmi, ktorí išli na čele skupiny. Odrazu zastali. Pred nami sa vynoril mostík nad vodnou priekopou a za ním sa nejasne črtala silueta malého domčeka. Prevádzkači nám pošepky oznámili, aby sme chvíľu počkali, idú sa pozrieť, či náhodou v strážnej budke nie sú rakúski financi. Zvyčajne bola opustená.

Aj v to ráno?

Kdeže. Zo strážnej budky sa so silným brechotom vyrútil na nás psisko a vzápätí nasledovali výkriky „Halt, Hände hoch!“ V tom okamihu sme sa všetci rozprchlí a asi po desiatich metroch som sa potkol a spadol z násypu dole hlavou do rokliny. Na záhlaví som pocítil dych zdatného vlčiaka a počul jeho vrčanie. Dvaja financi na mňa svietili baterkami a kričali „Hände hoch, kom heraus!“ Troch nás chytili a po jednom vypočúvali. Títo rakúski financi sa k nám však správali lojálne, dokonca manželka veliteľa nám doniesla teplý čaj a niečo na zjedenie. Keď sa

dozvedela, že som klerik – salezián a po návrate do Česko-Slovenska ma čaká dlhoročné väzenie, rozplakala sa a pohľadom prosila manžela, aby nás pustil. Veliteľ nás utešoval, že zápisnicu napíše v tom zmysle, aby nás polícia prepustila.

A čo s vami urobila?

Ako sa neskôr ukázalo, v tom čase vo východnej zóne mala hlavné slovo Sovietska armáda. Pod ich dohľadom nás vlakom odviezli do príslušného okresného mesta, kde nás uväznili a vypočúvali. Asi na štvrtý deň prišla po nás eskorta sovietskych vojakov so samopalmi. Po jednom nás predvádzali pred ich náčelníka za výdatného častovania oplzlých nadávok. Potom nás so zviazanými rukami natlačili do vojenského vozidla a pod „ochranou“ samopalov odtransportovali do Mikulova. Od tejto chvíle som zostal sám.

No zostali vám aj spomienky. Podel'te sa o ne.

Vo vojenskej väznici, v cele o rozmeroch 2x2 metre, bez kúrenia, pričom vonku štípal decembrový mráz, na tehlovej dlážke s jednou ošúchanou dekou, s vysokou teplotou som vďaka Bohu prežil dva dni. Po spísaní zápisnice ma najskôr previezli do okresnej väznice v Znojme a po ďalších dvoch dňoch do krajskej väznice v Brne. Tam som prežil Vianoce i Nový rok, tam som sa stretol s ďalšími politickými väzňami, ktorí mi vliali pokoj do duše a nádej do života. Vyšetrojúci príslušník ŠtB zachádzal so mnou slušne. Do

Saleziánski klerici počas prestávky v práci.

Foto archív

zápisnice uviedol iba to, čo som mu povedal. Zámer, pre ktorý som chcel opustiť republiku, teda štúdium teológie, som zamenil za slovíčko geológie. Dobré som to mal premyslené, lebo na prihláške na štúdium vysokej školy som sa uchádzal práve o túto špecializáciu. Prijímacia komisia to však neakceptovala a zaradila ma na štúdium aprobácie matematika - deskriptívna geometria.

Vyšlo vám to?

No, spoliehal som sa, že si to ŠtB overí a že budem súdený v Brne. Podľa slov vyšetrovateľa, mi hrozil rok až dva straty slobody. Ibaže prišla po mňa eskorta z Bratislavy a všetko sa začalo od znova. Po niekoľkých mesiacoch dal štátny prokurátor návrh na začatie súdneho konania s uplatnením prísného paragrafu velezrady s dolnou hranicou

desať rokov straty slobody. Vtedy sa moji rodičia dozvedeli, že sa nepripravujem na kňazské povolanie v Ríme ani v Turíne, ale sedím za mrežami Justičného paláca.

Ako to prijali?

Otec nelenil a vynaložil maximálne úsilie, aby sa skontaktoval s obhajcom Bálintom, ktorého mi prideliли ex offo. Vďaka jeho erudovanému a odvážnemu vystúpeniu dosiahol, že senát môj skutok

prekvalifikoval ako neuvážení, mládežnícky čin, ktorý som spáchal pod vplyvom prostredia, v ktorom som bol formovaný.

Takže vás odsúdili?

Odsúdili ma na tri roky straty slobody za nelegálne opustenie republiky v hornej hranici sadzby. Po dvoch rokoch mi náčelník oznámil, že na základe prezidentovej amnestie a môjho vzorného chovania som podmienene prepustený. Pri odchode z väzenia som musel podpísať vyhlásenie, že zachovám absolútnu mlčanlivosť o pomeroch vo väznici, že sa prihlásim pracovať do bane a že v prípade nabádania inou osobou k spáchaniu trestného činu voči republike to ihneď oznámim orgánom bezpečnosti. Za trestný čin sa považovalo aj štúdium teológie.

To vás odradilo od jeho štúdia?

Skôr ustavičné sledovanie a šikovanie príslušníkmi ŠtB. Viackrát do roka si ma telefonicky predvolávali na Februárku a stále mi kládli tie isté otázky. „S kým sa stýkate, neklamte, my vieme, že vy sa nikdy nezmeníte, dávajte si pozor, lebo už raz ste videli dvere zvnútra bez kľúča a podobne“. Bál som sa čo i len stretnúť so svojimi spoluobčanmi. Trvalo to takmer päť rokov. Nakoniec som nevydržal a vzdal som sa boja. V roku 1962 som sa oženil a od tohto okamihu už som pre ŠtB nebol zaujímavý. No nielen mne, ale i ďalším mladým ľuďom marxisticko-materialistická ideológia zničila ideály.

Eva Zelenayová

Korejskí študenti, po troch rokoch núteného odchodu vychovávateľov z ústavu v Mošovciach, vyhľadali svojho vychovávateľa Františka Kalafuta, aby mu v mene spolužiakov gratulovali k jeho promócií po skončení vysokej školy.

Foto archív

Verili, že po tme raz príde svetlo

Veľkí ľudia neumierajú, lebo svojím príkladným životom pokračujú v intenciách tých, ktorým počas života s láskou vstúpili do duše zbožnosť, svedomitosť a lásku k národu. K takým patrili aj náš rodák z Námesтова, páter Chryzostom Ján Bardys OFM. Počas vojny a Slovenského štátu pôsobil v Bratislave ako gvardián – predstavený kláštora františkánov a duchovný vodca Akademickkej mládeže. Vynikal láskou k Bohu a ľuďom, známa bola jeho pokora, bezprostrednosť, láskavosť. Ľudia ho vyhľadávali, prosili o radu. Nebál sa postaviť na obranu nespravodlivo obvinených, bol dobrý a láskavý ku všetkým, predovšetkým k chudobným a chorým. Podľa svedectiev pamätníkov, bol spovedníkom prezidenta Jozefa Tisa (nie pred popravou). Vedel nesčísľenekrát nastaviť svoje prsia proti revolverom gestapákov, ktorí prehľadávali kláštor vo dne aj v noci.

Najťažším momentom v živote pátra Chryzostoma bolo, keď krátko po skončení druhej svetovej vojny pripravoval na posledné chvíle pozemského života vysokého vojenského hodnostára odsúdeného na smrť. Pripravil ho tak, že na popravu pred ústia pušiek odchádzal s rozjasneným pohľadom. Odsúdeným nebol nik iný, než podplukovník Ján Šmigovský, ktorý sa nepodvolil povstalcom, ale ani Nemcom.

Pplk. Ján Šmigovský pochádzal zo Spišského Podhradia a stal sa prvou povojnovou obeťou na Slovensku. Na smrť ho odsúdil tzv. Národný súd, ktorý zriadila nelegálna a nelegitímna SNR. Prvé rozsudky museli byť prísne, aby súd získal autoritu. Tento dôstojník slovenskej armády a veliteľ nitrianskej posádky sa nepridal do nezmyselného a zle pripraveného augustového povstania, čím uchránil Nitru od bojov. Pre neho bola prvoradá prísaha vernosti, ktorou sa zaviazal pred Bohom, a ochrana jemu zverených životov a majetku mesta Nitra a okolia. Mesto ochránil nielen pred partizánmi, ale aj pred Nemcami, ktorí nitriansku posádku

Ján Šmigovský

Foto archív

ako jedinu na Slovensku neodzbrojili, čo bol unikát na celom povstaleckom území. Šmigovský netúžil po sláve. Plnil si iba svoje povinnosti, ako to vzhľadom na okolnosti považoval za správne. Hoci za to zaplatil životom v tejto ťažkej skúške Ján Šmigovský obstál.

Tak zomieral podplukovník

Uverejňujeme posledné chvíle z bratislavskej väznice podľa svedectva pátra Chryzostoma Bardysa, ktorý pplk. Jána Šmigovského 9. októbra 1945 ráno o 6.17 hod. odprevádzal na popravisť.

Keď podplukovník Šmigovský vyslovil želanie, že sa chce vyspovedať u jedného z pátrov františkánov, žrebovali sme. Žreb padol na mňa. „Bože môj, ako ja poteším človeka, ktorý ide na smrť, veď sa tam rozplačem! Moja mäkká povaha!“ Išiel som. Rozprávali sme sa do neskorej noci. Bol som prekvapený, ako podplukovník duchovne dozrel. Na kríž, ktorý si do vtedy niesol, mal byť už len pribitý. Jeho kríž? Utrpenie väžňa, tituly zradcu za to, že dodržal prísahu. Ale to nebolo všetko. Bolesť, ktorá väčšmi pálila, oveľa väčšmi: Manželka - neslovenka sa ho zriekla. Chcel objať

naposledy svoje deti, ktoré mal tak rád. To bola jeho posledná žiadosť. Ale matka to deťom nedovolila. Kalich opustenosti mal dopiť až do dna. V našom rozhovore nebolo zemských starostí. Víno, ktoré položili odsúdenému na stôl, zostalo nedotknuté. Telo už nemá potrieb, iba duša je smädná. „Povedzte, otče,“ prerušil razom rozhovor, „čo bude zajtra so mnou?“ „Zajtra? Budete v nebi!“ „Povedzte mi, ako to tam bude?“ Až do noci sme hovorili o nebi... Prisľúbil som mu, že ráno prinesiem sväté prijímanie a poprosím, aby sa o šiestej, kedy mala byť poprava vykonaná, začala slúžiť v kláštornej kostole svätá omša na jeho úmysel. Ráno som prišiel podľa prísľubu. Prijal Telo Pánovo. Po malej chvíli vidím, že sa chveje na celom tele. Myšlienka na smrť ho celkom zmrazila. Pripomenul som mu, že aj náš Pán sa chvel, ba krvou potil pri myšlienke na smrť. Pripodobniť sa mu aj v tomto nie je nám hanbou. Na stene visel drevený kríž. Pristúpili sme obaja k nemu: „Ježiš, náš drahý Spasiteľ, odpustil všetkým, aj svojim katom. Ešte túto obeť, drahý brat, od Vás žiada.“ A Šmigovský, s pohľadom na Ukrižovaného, vyslovil jasným hlasom slová odpustenia: „Všetkým, všetkým, tak ako On, aj ja...“

Pobadal som na ňom náhlu zmenu, chvenie prestalo, na jeho tvári bolo vidno vyrovnaný pokoj. Pozriem na hodinky. Práve začínala v kostole svätá omša... Nie je to zázrak? Keď mi večer hovoril, že by rád miništroval na tej svätej omši, vravel som mu, že bude miništrovať už v nebi. Štrngot kľúčov nás upozornil, že rozhodujúci okamih je tu. Išli sme po chodbe spolu, podopierajúc jeden druhého a recitujúc nahlas Otčenáš a Zdravas, až na miesto popravy. Šmigovský si kľakol s ružencom v rukách. Na otázku veliteľa popravej čaty, či si praje zaviazť oči, odpovedal, že áno. Bol zvyknutý veliť. Mohlo by ho v poslednom okamihu vyrušiť, keby daktorý z vojakov zle mieril...

Kľakol som si k nemu: „Ešte

Ján Šmigovský s manželkou.

Foto archív

chvíľu a budete s Pánom Ježišom v nebi. Len vydržať, som tu s Vami, drahý môj. Tento bozk na čelo Vám dávam v mene všetkých tých, ktorí sú Vám drahí, ktorí by sa chceli s Vami rozlúčiť, a nemôžu. V mene všetkých, ktorých životy ste ako veliteľ bránili. Uisťujem Vás, že Vašu krv nenechám na zemi, ale pozbieram ju všetku a odnesiem so sebou... Pán je tu s nami, čaká nás. Matka Božia, pros za nás hriešnych teraz i v hodinu smrti našej."

Odznali výstrely. Podplukovník padol. Zo zasiahnutej hornej časti lebky tiekla krv. Hrdina Šmigovský

odovzdal svoju dušu Stvoriteľovi. Do bielej šatočky pozbieral som stekajúcu teplú krv... Nevie, ako dlho som ostal na kolenách. Myslím, že nebol by som prežil nič viac, keby jedna guľka aj mňa bola zasiahla. Boli sme v duši jedno. Krvi by sa nebol vo mne dorezal. Až neskoro večer som precitol a mohol som plakať..."

Spracoval **Vladimír Kolada**, podľa originálu Páter Chryzostom Bardys, O. F. M.: Tak zomieral podplukovník. In Hlasy z Ríma, roč. II., rok 1953, august-september, str. 7

Lubo Hatala

Pamätáme

Kto z vás, bratia, železá mal na rukách,
komu ich spojili akoby v modlitbe,
kto z vás, bratia, prehíťal adresy priateľov,
kto z vás, bratia, zatínal čakanom, zabáral zbijačku,
raboval pod zemou smolinec pre „bratov“.
Komu to, priatelia, špendlíkmi pod nechty,
či pästami do tváre vpísali tajničku?

Ty, brat, si mal zhníť, či sa nenarodiť:
to oni v Novom roku vinšovali nám.
Ty však svoje vedel si, keď si sa chystal
k modlitbám.

Ved' Boh je len jeden a jedna spravodlivosť
a slnko hoc zapadlo, znovu musí vyjsť.
To zákon prírody a nezmení ho žiadna zlosť,
ty brat všetko máš vydržať a musíš žiť.
To chce len hrdosť v oku mať
a tvrdú ruku boľavú, všetkým bratom dať.
Stáť vedľa seba pevne ako múr,
sía hradby tatranské a nevádi, že nie si doma,
veď doparoma nie si sám, nás sú tu tisíce
a nevádi, že ruky krehnú zimou,
však srdce páli, hreje jak pod perinou.
A nevádi, že stále máš zlosť a hlad,
nedaj, nedaj pandúrom to znáť;
Ruky ti zopáli oceľou, akoby k modlitbe,
nuž modli sa a pamätaj tie tváre surové,
čo mazlili sa s tebou,
keď ruky ich surové hladili ťa gumou.

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia dlhodo-
bo zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez
krytia finančnými prostriedkami. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás
s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť
z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciame na Vás s prosbou, vyhľadať
vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vy-
chádzať, akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda ne-
prajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdú podporovatelia ideálov,
za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemco-
via o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na **číslo účtu:**
4000128109/3100, špecifický symbol: 1212, alebo sa kontaktujte na tel.
čísloch 0905 737 790 a 0902 199 429. Darcom úprimne ďakujeme.

Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

Zvítazila ľahostajnosť

Som rád, že PV ZPKO mali
kladné stanovisko k referendu o ro-
dine. A mrzí ma, že nová KPVS na
čele s predsedom Antonom Srho-
com ho nepodporila. Samozrejme,
že ja som sa referenda zúčastnil aj
s celou rodinou. Každému, kto sa ho
zúčastnil, treba sa poďakovať. Aj za
to, že nepodľahol obrovskej antipro-
pagande. Mrzí ma, že zvítazila naša
ľahostajnosť. Bojím sa toho, aby sme
to raz neolutovali.

František Juhász

STALO SA

1. apríla 1943 nemecké vojsko
objavilo v lese pri ruskej obci Katyň masové
hroby vyše 4000 poľských dôstojníkov.
Členom medzinárodnej lekárskej komisie,
ktorá vyšetrovala okolnosti tejto masovej
vraždy bol aj slovenský lekár, profesor
patologickej anatómie na lekárskej fakulte
Slovenskej univerzity Dr. František Šubík
(básnik Andrej Žarnov).

2. apríla 2005 zomrel pápež sv. Ján
Pavol II.

11. apríla 1947 sa začala uskutočňo-
vať výmena obyvateľstva v zmysle českoslo-
vensko-maďarskej dohody z 27. februára
1946.

11. apríla 1969 sa na Námestí oslo-
boditeľov v Košiciach, na protest proti so-
vietskej okupácii, upálil slovenský vojak
Michal Leučík zo Sečovskej Polianky. Na
rozdiel od podobného gesta českého štu-
denta Jana Palacha, tento čin bol úplne
utajený, lekárske dokumenty zničené
a všetci svedkovia a príbuzní prinútení
k mlčaniu.

13. – 14. apríla 1950 v nočnom čase
ozbrojené jednotky milície, vojska a Zboru
štátnej bezpečnosti vtrhli do takmer všet-
kých mužských kláštorov na Slovensku
a brutálnym spôsobom deportovali všet-
kých rehoľníkov do vopred vyhladených
„koncentračných táborov“, kde ich inter-
novali (akcia K). V noci z 3. na 4. mája

dokončili akciu likvidovaním ostatných
mužských kláštorov. Týkalo sa to 1 326 re-
hoľníkov, z toho 406 kňazov, ktorí žili
v 110 rehoľných domoch. Z nich potom
171 kňazov bolo odsúdených na vysoké
tresty: 5 na doživotie a ostatní spolu na 756
rokov a 6 mesiacov väzenia.

14. apríla 1945 bol rozhodnutím
predsedníctva SNR č. 108/1945-prez. zo
dňa 13. 4. 1945 zhabaný katolícky vy-
sokoškolský internát Svoradov v Bratislave
s tým, že „celý majetok patriaci Svoradovu,
t.j. vysokoškolský internát a všetky príslu-
šné budovy, ako aj celý ostatný hnutelý a ne-
hnutelý majetok prechádza dnešným
dňom do vlastníctva štátu a podlieha
správe SNR“.

15. apríla 1947 Národný súd v Brati-
slave vyniesol rozsudok trestu smrti povra-
zom nad prezidentom Slovenskej republiky
Dr. Jozefom Tisom. Jeho obhajcovia so
súhlasom odsúdeného hneď podali žiadosť
prezidentovi E. Benešovi o milosť.

18. apríla 1947 Na dvore Justičného
paláca v Bratislave bol popravený obesením
prvý prezident Slovenskej republiky katolíc-
ky kňaz ThDr. Jozef Tiso.

19. apríla 1947 V noci o 1. hodine
polícia dala pochovať telo Jozefa Tisu v jed-
nom z troch pripravených hrobov na Mar-
tinskom cintoríne v Bratislave. Cirkevný
obrad vykonal saleziánsky kňaz Jozef Stašo,

ktorý vykonával duchovnú službu ako
väzenský kaplán.

22. apríla 1990 pápež sv. Ján Pavol II.
navštívil Slovenskú republiku. Pri vystúpení
z vrtuľníka na Vajnorskom letisku si pokľa-
kol a pobožkal slovenskú zem, ako to robil
iba pri príchode do suverénnych štátov.

25. apríla 1949 Predsedníctvo ÚV KSČ
vydalo smernice na dosiahnutie úplnej
kontroly nad Katolíckou cirkvou utvorením
národnej cirkvi, odtrhutej od Ríma.

26. – 29. apríla 1953 Krajský súd
v Bratislave vyniesol rozsudok nad členmi
Rodiny, ktorú v rokoch 1944 – 1946 založil
chorvátsky kňaz Tomislav Poglajen (Ko-
lakovič). Odsúdených bolo 24 osôb, z nich
9 žien.

28. apríla 1943 švajčiarsky generálny
konzul v Bratislave Max Grässli hlásil svojmu
ministerstvu zahraničných vecí: „...prezi-
dent Tiso robí všetko, čo je v jeho moci, aby
deportáciu Židov definitívne zastavil a osud
pozostalých Židov do určitej miery ľudsky
upravil. V tomto jeho úsilí sa teší sympatiám
prevažnej časti slovenského obyvateľstva.“

29. apríla 1950 uväznili obidvoch
gréckokatolíckych biskupov: sídelného bis-
kupa Pavla Petra Gojdiča i pomocného bis-
kupa Vasilu Hopku. Vyše 70 kňazov, ktorí
odmietli vstúpiť do pravoslávnej cirkvi, spo-
lu s rodinami vysídili do sudetských krajov
Česka so zákazom vrátiť sa na Slovensko.

■ Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú v pondelok
a v stredu od 9.00 hod. do 13.00 hod. Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky ne-
dovolajú do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO. (r)

PRIPOMÍNAME SI

V apríli si pripomínáme životné jubileá týchto našich členov a priaznivcov.

50 rokov

Dížová Andrea, Bratislava 30.4.1965

55 rokov

Vorošová Janka, Drážovce 25.4.1960

70 rokov

Porubská Anna, Mária, Senica
8.4.1945

75 rokov

Adamíková Emília, Martin 12.4.1940

80 rokov

Adamjaková Ružena,
Spišská Nová Ves 25.4.1935
Michalinová Anna, Čadca 20.4.1935
Šebestová Jozefa, Senica 4.4.1935
Tuchyňa Mirko, Bánovce nad
Bebravou 18.4.1935

82 rokov

Krajčíková Irena, Trenčín 6.4.1933
Rybárová Elena, Hrušové 19.4.1933

84 rokov

Neštráková Katarína, Sereď 30.4.1931
Nižňanský Juraj, Vrbové 16.4.1931

85 rokov

Vargová Dagmar, Hurbanovo
14.4.1930

86 rokov

Horošková Anna, Piešťany 18.4.1929

87 rokov

Branišová Mária, Ing., Bratislava
13.4.1928

Paligová Margaréta, Bratislava
15.4.1928

88 rokov

Šumichrastová Anežka,
Trenčín 1.4.1927
Labuda Michal, Nitra 30.4.1927
Kotúček Milan, Ružomberok
13.4.1927

90 rokov

Fojtíková Anastázia, Banský Studenec
22.4.1925

91 rokov

Horváthová Gabriela, Prievidza
9.4.1924

93 rokov

Skladan Štefan, Hliník nad Hronom
12.4.1922

96 rokov

Smatana Martin, Ing.arch., Sv. Jur
20.4.1919
Harušák Ján, Hlohovec 17.4.1919

*Jubilantom
srdečne blahoželáme.*

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Radíková Viera, Ing., Svätý Jur	20 EUR
Pitrová Mária, Svätý Jur	10 EUR
Herman Jozef, Svätý Jur	13 EUR
Reichbauerová Melánia, Pezinok	20 EUR
Nemčovičová Jozefa, Vinosady	3 EUR
Čech Milan, Pezinok	10 EUR
Ing.I.M.	16 EUR
Zelenayová Elena, Svätý Jur	10 EUR
Pribiš Karol, Borský Svätý Jur	3 EUR
Malášková Marta, Malacky	8 EUR
Mikušková Marta, Bratislava	10 EUR
Gvora Peter, Bratislava	3 EUR
Tamaškovičová Janka, Bratislava	30 EUR
Čaučík Marian, Bratislava	10 EUR
Dammová Marta, Bratislava	13 EUR
Matysová Dagmar, Limbach	10 EUR
Henrietta-direct marketing, s.r.o – R.Greguš, Bratislava	440 EUR
Chlebovic Monika, Nemecko	100 EUR
Zacharová Božena, Bratislava	8 EUR
Marónová Mária, Bratislava	18 EUR
Paligová Margita, Bratislava	18 EUR
Kováč Eduard, Bratislava	8 EUR
Bažalík Viliam, Bratislava	8 EUR
Moncman Michal, Bratislava	20 EUR
Svoreň Peter, Bratislava	30 EUR
Matovičová Anna, Bratislava	8 EUR
Porubská Patrícia, MUDr., Bratislava	5 EUR
Kvitkovičová Otilia, Bratislava	2 EUR
Vacula Rudolf, Dolné Krškany	20 EUR
Nitran Ján, Hlohovec	10 EUR
Zimenová Jana, Varín	15 EUR
Kršek Jozef, Ing., Bratislava	90 EUR
Gabliková Bernadetta, Štiavnik	3 EUR
Hanzel Jozef, Predmier	40 EUR
Pekáriková Ľudmila, Prešov	10 EUR
Markovičová Helena, Veľké Bedzany	3 EUR
Jancová Františka, Ilava	10 EUR
Závradska Ružena, Gajary	5 EUR
Bencková Irena, Košice	5 EUR
Zelenka Pavol, Gajary	3 EUR
Tkáč Ladislav, Spišské Vlachy	21,80 EUR
Krajčírová Irena, Trenčín	10 EUR
Tóth Jozef, Ing., Nitra	10 EUR
Záhumenská Mária, Sklené	10 EUR
Vdp.Maslák Rudolf, Krásno nad Kysucou	50 EUR
Bileková Alžbeta, Jablonov	5 EUR
Rozália Stela Danková, Nitra	9,70 EUR
Lysák Ladislav, Bratislava	5 EUR
Bartovičová Margita, Šurany	8 EUR
Fojtíková Anastázia, Banská Štiavnica	10 EUR
Solár Karol	11 EUR
Iždinský Oskar, Bratislava	10 EUR
Búzová Oľga, Bratislava	10 EUR
Sládkovič Jozef, Dunajská Lužná	10 EUR
Ovečka Ján, JUDr., Bratislava	40 EUR

*Darcom vyslovujeme
úprimné poďakovanie.*

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku nedožitých 70 rokov, 26. marca 2015, zomrel **Vojtech OTTMAR**, dlhoročný predseda trnavskej Regionálnej organizácie PV ZPKO. Posledná rozlúčka sa konala 31. marca 2015 na Cintoríne Terézie Vansovej v Trnave. Pohrebný obrad vykonal duchovný PV ZPKO Ján Košiar.

† Vo veku nedožitých 90 rokov, po dlhej chorobe zomrela vo februári 2015 **Viera JENDRUŠAKOVÁ**, dlhoročná aktívna členka výboru regionálnej pobočky PV ZPKO v Čadci. Posledná rozlúčka sa uskutočnila na Mestskom cintoríne v Čadci.

† Vo veku 88 rokov, 4. decembra 2014, zomrel **Ján CIBÍK** z Dulova. Posledná rozlúčka sa konala na miestnom cintoríne v Dulove.

† Vo veku 87 rokov, 9. marca 2015, zomrel dlhoročný člen žilinskej pobočky PV ZPKO **Vladimír ČUPEC**. Posledná rozlúčka sa konala 12. marca 2015 na cintoríne v Štiavniku za účasti troch členov výboru pobočky.

† Vo veku 95 rokov nás navždy opustila **Mária STRIEBORNÁ** z Bratislavy. Rodina a priatelia sa s ňou rozlúčili 8. januára 2015 na cintoríne v Ružinove.

† V týchto dňoch, 16. marca 2015 zomrel dlhoročný člen pobočky PV ZPKO Senica – Skalica **Jozef FABIAN** z Plaveckého Podhradia.

**Pozostalým prejavujeme
úprimnú sústrasť.**

MINISTERSTVO SPRAVODLIVOSTI
SLOVENSKEJ REPUBLIKY
813 11 Bratislava

V Bratislave, 20.7.1992
Číslo: 15757/91-91/9413/II

Titl.

RNDr. František Kalafut, CSc.

Trebišovská 11

821 02 Bratislava

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. a ustanovenia §9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. posúdilo Vašu žiadosť z 2. 10. 1991 o odškodnenie podľa § 23 zák. č. 119/1990 Zb. za tresty uložené Vám Štátnym súdom v Bratislave rozsudkom zo dňa 31. 3. 1952 sp. zn. Ts III 19/52, ktorým ste boli uznaný za vinného zo spáchania trestného činu opustenia republiky podľa § 95 ods. 1 Tr. zákona a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov, prepadnutiu majetku a peňažnému trestu 10.000,- Kčs.

Na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 2. 1991 sp. zn. 2 Rt 30/91 právoplatného dňa 28. 2. 1991, ktorým bolo deklarované zrušenie uvedených odsudzujúcich rozhodnutí v zmysle § 2 zák. č. 119/1990 Zb. a zastavené trestné stíhanie v plnom rozsahu, p r i z n á v a m e Vám podľa § 23 ods. 1 písm. a/, c/ odškodné v sume Kčs 49.523,-, slovom štyridsaťdeväťtisícpäťstodvadsaťtri korún čsl.

Rozsah odškodnenia:

1. Náhrada za stratu na zárobku po dobu väzby a výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. a/ zák. č. 119/1990 Zb. činí za 1 mesiac 2.500,- Kčs.

Väzba trvala od 10. 12. 1951 do 8. 4. 1952 t.j. 4 mesiace

Výkon trestu trval od 9. 4. 1952 do 6. 6. 1953 t.j. 13 mesiacov a 28 dní.

Spolu: 17 mesiacov a 28 dní